

L'ÚLTIMA NOTA

Una nota, no numèrica, musical. Necessito trobar la nota, l'inigualable, l'única, exacte la meva nota. La que em retornarà la meva glòria, reputació i renom, tot allò que vaig perdre ja fa temps i que mai ha tornat a mi.

No sempre he sigut així, no sempre he estat en cerca de la nota. En el seu moment jo era un gran artista, més aviat grandíssim, impactant, esplèndid... Vaja, que era tot el que avui en dia us manca a tots els músics. Les meves melodies feien ballar fins i tot les roques, els meus dits eren màgia, i cada cop que tocava una tecla, una llum radiant sortia del piano, il·luminant cada racó de la sala. Tothom aclamava el meu nom, tothom em volia contractar, gent venia de cada racó del món per escoltar-me, només tocant una tecla llàgrimes queien dels ulls de qui ho escoltava. Així de magnífic era, però tot va passar al res en menys d'un obrir i tancar d'ulls. L'amor, l'amor em va fer cec a tot i tothom, l'amor em va apagar la música i la glòria, tot per amor. Però no amor a una persona, no, amor a la fama, més fatal encara. La fama et fa la seva titella i juga amb tu com vol, un dia ets el seu bé més preuat i al següent et repudia i passes a no tenir res. Viví pendent d'ella, de seguir-li el pas, per no avançar-me ni endarrerir-me, per seguir-li el compàs a cada moviment que feia, per no perdre-li el tempo. L'amor a la fama és estrany, un dia t'ho dona tot, però els tres següents et quedes en res; així i tot, segueixes enamorat d'aquest sol dia en què ho vas tenir tot, i segueixes pendent d'ella amb l'esperança de tornar a aquell dia cada cop que te la trobes. Dolça i magra, dolça pel que et dona i magra pel que et treu, vius enganxat a ella com un addicte, i ho estàs, el reconeixement i la fama és un racó calent i dolç, en comparació amb l'odi i el rebuig que t'espera. És un cicle constant que mai s'acaba, perquè l'esperança que t'estimi un altre cop mai se'n va.

Jo tinc clar que em tornarà a estimar, la meva apreciada fama, per això he de trobar la nota. Ella m'ho va treure tot, per un error de càlcul, un piano desafinat i un públic estricte. Aquesta fórmula va donar com a resultat el meu declivi, el rebuig és molt dur, i encara més quan no n'estàs acostumat. Portava tota la vida sent el geni, l'exemple de tot bon músic, sempre vaig ser pur talent davant del piano, ho tenia tot, però aquell últim concert m'ho va treure tot. Ells ho van fer expressament, jo ho sé, em tenien enveja des de l'escoleta, sempre els havia superat en tot, parlo dels meus germans, clar. Ells m'envejaven tot el que feia i deia, tot el que tenia, en part els entenc, no és gaire sa viure sempre a l'ombra d'algú, però al final eren els meus germans.

Els meus germans, aquells que havien crescut amb mi, que havien compartit els meus èxits i les meves derrotes, aquells mateixos que m'havien fet costat quan encara no era ningú, em van trair. El piano del meu últim concert havia estat manipulat, desafinat de manera subtil però letal. No va ser una errada meva, no, mai hauria passat, no ho hauria permès. Va ser una emboscada, una trampa calculada fins al més mínim detall per enfonsar-me. Els espectadors, aquells que em veneraven, van girar-me l'esquena en un sol instant. Els crítics, aquells que abans escriviën sobre la meva grandesa, ara destrossaven i embrutien el meu nom en articles plens de menyspreu. Els contractes van desaparèixer, les oportunitats es van esvair i jo vaig quedar reduït a un record amarg. Però això no s'acaba aquí.

La meva nota. La que ningú més pot assolir. He passat anys estudiant, cercant, component i destruint. He oblidat el món, he deixat enrere tot el que no sigui música. Només jo i les tecles, només jo i la melodia que ressuscitarà la meva glòria. Cada nit, cada alba, cada respiració és una nota més en aquesta cerca obsessiva. I finalment, la trobo.

És perfecta. És més que una nota, és una revelació. Quan la toco, sento com tot el que havia perdut torna a mi: la fama, el prestigi, l'adoració. Veig les llàgrimes del públic, sento els aplaudiments. La sala s'il·lumina com abans, i jo soc, un altre cop, el geni inqüestionable. Els meus germans? No poden fer res més que mirar-me, impotents, derrotats.

Però alguna cosa no va bé. La nota ressona dins meu amb una força incontrolable. No puc deixar de tocar-la, no puc allunyar els meus dits del piano. És com si la melodia s'hagués convertit en part de mi, com si jo ja no fos més que un reflex d'ella. Les parets tremolen, els llums esclaten, la gent crida.

I aleshores, foscor.

Quan obro els ulls, ja no hi ha ningú. Ni públic, ni llums, ni glòria. Només jo, un piano trencat i el silenci.

M'adono, amb un calfred, que la nota perfecta no m'ha retornat el que vaig perdre. M'ha condemnat. Ara soc presoner d'ella, presoner del meu propi so. Toco, toco sense parar, però ningú escolta. Ningú em veu. Només jo, sol, tocant la meva última melodia en un teatre buit, però ple del silenci del rebuig.